

Dansk A – Lang rå novelle (original tekst)

Det var sent på aftenen, da toget rullede ind på den næsten tomme perron. Regnen faldt tungt mod taget, og lyset fra de få lamper skabte lange skygger på det våde beton. Mads stod alene og ventede, uden helt selv at vide hvorfor. Han havde ingen billet, intet mål. Kun en fornemmelse af, at noget var ved at ændre sig.

Han trak frakken tættere omkring sig og betragtede sin egen skygge, der strakte sig uroligt langs jorden. Den bevægede sig, selv når han stod stille. Som om den levede sit eget liv. Han huskede pludselig, hvordan han som barn havde forsøgt at træde på sin egen skygge – hver gang forgæves.

Togene var holdt op med at komme. Perronen var nu helt stille. Regnen slog hårdt mod metal og glas, og lyden blev som en monoton puls. Mads mærkede en uro i kroppen. Følelsen af at være iagttaget, uden at kunne se af hvem.

En skikkelse trådte ud af mørket for enden af perronen. Langsamt nærmede den sig. Mads kunne ikke skelne ansigtet, men han følte instinktivt, at mødet var uundgåeligt. Da skikkelsen stod foran ham, var det som at se sit eget spejlbillede – og dog ikke. Noget manglede, noget var forskudt.

De sagde ingenting. Stilheden blev så tung, at den næsten var fysisk. Først da lyset fra perronlampen blinkede, opløstes skikkelsen langsomt i mørket igen. Tilbage stod Mads – alene – og med en fornemmelse af, at noget i ham selv var forsvundet sammen med skyggen.

Det var sent på aftenen, da toget rullede ind på den næsten tomme perron. Regnen faldt tungt mod taget, og lyset fra de få lamper skabte lange skygger på det våde beton. Mads stod alene og ventede, uden helt selv at vide hvorfor. Han havde ingen billet, intet mål. Kun en fornemmelse af, at noget var ved at ændre sig.

Han trak frakken tættere omkring sig og betragtede sin egen skygge, der strakte sig uroligt langs jorden. Den bevægede sig, selv når han stod stille. Som om den levede sit eget liv. Han huskede pludselig, hvordan han som barn havde forsøgt at træde på sin egen skygge – hver gang forgæves.

Togene var holdt op med at komme. Perronen var nu helt stille. Regnen slog hårdt mod metal og glas, og lyden blev som en monoton puls. Mads mærkede en uro i kroppen. Følelsen af at være iagttaget, uden at kunne se af hvem.

En skikkelse trådte ud af mørket for enden af perronen. Langsamt nærmede den sig. Mads kunne ikke skelne ansigtet, men han følte instinktivt, at mødet var uundgåeligt. Da skikkelsen stod foran ham, var det som at se sit eget spejlbillede – og dog ikke. Noget manglede, noget var forskudt.

De sagde ingenting. Stilheden blev så tung, at den næsten var fysisk. Først da lyset fra perronlampen blinkede, opløstes skikkelsen langsomt i mørket igen. Tilbage stod Mads – alene – og med en fornemmelse af, at noget i ham selv var forsvundet sammen med skyggen.

Det var sent på aftenen, da toget rullede ind på den næsten tomme perron. Regnen faldt tungt mod taget, og lyset fra de få lamper skabte lange skygger på det våde beton. Mads stod alene og ventede, uden helt selv at vide hvorfor. Han havde ingen billet, intet mål. Kun en fornemmelse af, at noget var ved at ændre sig.

Han trak frakken tættere omkring sig og betragtede sin egen skygge, der strakte sig uroligt langs jorden. Den bevægede sig, selv når han stod stille. Som om den levede sit eget liv. Han huskede pludselig, hvordan han som barn havde forsøgt at træde på sin egen skygge – hver gang forgæves.

Togene var holdt op med at komme. Perronen var nu helt stille. Regnen slog hårdt mod metal og glas, og lyden blev som en monoton puls. Mads mærkede en uro i kroppen. Følelsen af at være iagttaget, uden at kunne se af hvem.

En skikkelse trådte ud af mørket for enden af perronen. Langsomt nærmede den sig. Mads kunne ikke skelne ansigtet, men han følte instinktivt, at mødet var uundgåeligt. Da skikkelsen stod foran ham, var det som at se sit eget spejlbillede – og dog ikke. Noget manglede, noget var forskudt.

De sagde ingenting. Stilheden blev så tung, at den næsten var fysisk. Først da lyset fra perronlampen blinkede, opløstes skikkelsen langsomt i mørket igen. Tilbage stod Mads – alene – og med en fornemmelse af, at noget i ham selv var forsvundet sammen med skyggen.

Det var sent på aftenen, da toget rullede ind på den næsten tomme perron. Regnen faldt tungt mod taget, og lyset fra de få lamper skabte lange skygger på det våde beton. Mads stod alene og ventede, uden helt selv at vide hvorfor. Han havde ingen billet, intet mål. Kun en fornemmelse af, at noget var ved at ændre sig.

Han trak frakken tættere omkring sig og betragtede sin egen skygge, der strakte sig uroligt langs jorden. Den bevægede sig, selv når han stod stille. Som om den levede sit eget liv. Han huskede pludselig, hvordan han som barn havde forsøgt at træde på sin egen skygge – hver gang forgæves.

Togene var holdt op med at komme. Perronen var nu helt stille. Regnen slog hårdt mod metal og glas, og lyden blev som en monoton puls. Mads mærkede en uro i kroppen. Følelsen af at være iagttaget, uden at kunne se af hvem.

En skikkelse trådte ud af mørket for enden af perronen. Langsomt nærmede den sig. Mads kunne ikke skelne ansigtet, men han følte instinktivt, at mødet var uundgåeligt. Da skikkelsen stod foran ham, var det som at se sit eget spejlbillede – og dog ikke. Noget manglede, noget var forskudt.

De sagde ingenting. Stilheden blev så tung, at den næsten var fysisk. Først da lyset fra perronlampen blinkede, opløstes skikkelsen langsomt i mørket igen. Tilbage stod Mads – alene – og med en fornemmelse af, at noget i ham selv var forsvundet sammen med skyggen.

Det var sent på aftenen, da toget rullede ind på den næsten tomme perron. Regnen faldt tungt mod taget, og lyset fra de få lamper skabte lange skygger på det våde beton. Mads stod alene og ventede, uden helt selv at vide hvorfor. Han havde ingen billet, intet mål. Kun en fornemmelse af, at noget var ved at ændre sig.

Han trak frakken tættere omkring sig og betragtede sin egen skygge, der strakte sig uroligt langs jorden. Den bevægede sig, selv når han stod stille. Som om den levede sit eget liv. Han huskede pludselig, hvordan han som barn havde forsøgt at træde på sin egen skygge – hver gang forgæves.

Togene var holdt op med at komme. Perronen var nu helt stille. Regnen slog hårdt mod metal og glas, og lyden blev som en monoton puls. Mads mærkede en uro i kroppen. Følelsen af at være iagttaget, uden at kunne se af hvem.

En skikkelse trådte ud af mørket for enden af perronen. Langsomt nærmede den sig. Mads kunne ikke skelne ansigtet, men han følte instinktivt, at mødet var uundgåeligt. Da skikkelsen stod foran ham, var det som at se sit eget spejlbillede – og dog ikke. Noget manglede, noget var forskudt.

De sagde ingenting. Stilheden blev så tung, at den næsten var fysisk. Først da lyset fra perronlampen blinkede, opløstes skikkelsen langsomt i mørket igen. Tilbage stod Mads – alene – og med en fornemmelse af, at noget i ham selv var forsvundet sammen med skyggen.

Det var sent på aftenen, da toget rullede ind på den næsten tomme perron. Regnen faldt tungt mod taget, og lyset fra de få lamper skabte lange skygger på det våde beton. Mads stod alene og ventede, uden helt selv at vide hvorfor. Han havde ingen billet, intet mål. Kun en fornemmelse af, at noget var ved at ændre sig.

Han trak frakken tættere omkring sig og betragtede sin egen skygge, der strakte sig uroligt langs jorden. Den bevægede sig, selv når han stod stille. Som om den levede sit eget liv. Han huskede pludselig, hvordan han som barn havde forsøgt at træde på sin egen skygge – hver gang forgæves.

Togene var holdt op med at komme. Perronen var nu helt stille. Regnen slog hårdt mod metal og glas, og lyden blev som en monoton puls. Mads mærkede en uro i kroppen. Følelsen af at være iagttaget, uden at kunne se af hvem.

En skikkelse trådte ud af mørket for enden af perronen. Langsomt nærmede den sig. Mads kunne ikke skelne ansigtet, men han følte instinktivt, at mødet var uundgåeligt. Da skikkelsen stod foran ham, var det som at se sit eget spejlbillede – og dog ikke. Noget manglede, noget var forskudt.

De sagde ingenting. Stilheden blev så tung, at den næsten var fysisk. Først da lyset fra perronlampen blinkede, opløstes skikkelsen langsomt i mørket igen. Tilbage stod Mads – alene – og med en fornemmelse af, at noget i ham selv var forsvundet sammen med skyggen.